

LA GRAN AMBICIÓN

Títol original: *Berlinguer: La grande ambizione* **Direcció:** Andrea Segre **Guió:** Marco Pettenello, Andrea Segre **País:** Itàlia **Durada:** 123 min **Any:** 2024
Gènere: Drama, biogràfic **Interpretació:** Elio Germano, Paolo Pierobon, Roberto Citran, Stefano Abbati, Francesco Acquaroli... **Música:** Iosonouncane
Fotografia: Benoît Dervaux **Distribuïdora:** Filmin **Estrena a Espanya:** 1/8/2025
No recomanada per a menors de 7 anys
Versió original en italià, amb subtítols en espanyol / Doblada en espanyol

SINOPSI

Narra la vida del popular líder polític Enrico Berlinguer, secretari general del Partit Comunista Italià, durant els anys més crucials de la seva carrera política, entre el 1973 i el 1978. La història se centra en el moment en què Berlinguer va estar a punt de portar el Partit Comunista d'Itàlia al poder el 1978 mitjançant una aliança amb la Democràcia Cristiana. El segrest i assassinat d'Aldo Moro, líder dels democratacristians, va frustrar un moment que hauria canviat la història del país i de l'equilibri geopolític a tot el món. (FilmAffinity)

CRÍTICA

'La gran ambición': lliçons d'integritat política

Andrea Segre retrata amb lucidesa i rigor, i sense caure en l'hagiografia, el dirigent comunista italià Enrico Berlinguer

Ara que els nostres representants públics semblen haver abdicat d'ideologies i ideals i abraçat el populisme, **La gran ambición reivindica una manera més noble de política basada en la recerca del bé comú.** Amb aquesta finalitat recorda a **Enrico Berlinguer**, que als anys 70 va ser secretari del partit comunista més important d'Europa Occidental i que, a més d'estar a punt de fer-lo entrar al govern d'Itàlia a través d'una coalició amb la Democràcia Cristiana, va impulsar per a la seva formació **més moderació i un acostament al socialisme.**

Centrat sobretot entre el 1973 -quan Berlinguer va patir un atemptat a Sofia- i el 1978 -quan Aldo Moro va ser segrestat i assassinat-, aquest 'biopic' presenta **un home recte i alhora proper**, els densíssims discursos del qual il·lustren el seu obsessiu compromís amb els seus principis. En línia amb el bagatge com a documentalista del seu director, **Andrea Segre**, la pel·lícula s'afanya en la precisió històrica i es mostra especialment hàbil a l'hora tant d'escenificar seqüències de carrer i moments de militància com d'integrar imatges d'arxiu en el metratge. I mentrestant, mentre captura la complexitat del personatge en la seva faceta pública i en la privada, es revela com **un retrat lúcid i minuciós**, que no es rendeix al didactisme, l'hagiografia o l'excés didàctic encara que coquetegi amb tot això, i que combina amb finor la sofisticació amb la vocació popular, i la nostàlgia amb el vigor.

Nando Salvà – elperiodico.com